

PEP TALK

**escrit per
Alberto Ramos**

a partir d'una idea de
Pep Garcia-Pascual i Alberto Ramos

ADVERTÈNCIA:

Tot i estar basada en personatges i fets reals, aquesta és una obra de ficció.
Com a tal, pot contenir (i conté) fets ficticis.

Versió: gener 2014

PERSONATGE

Pep Guardiola, entrenador de futbol.

ESPAI

Una sala de conferències.

TEMPS

Començaments de 2014. Primera temporada de Pep Guardiola com a entrenador del Bayern de Munic.

NOTES

Les frases del monòleg que figuren en negreta també són a les diapositives, en alemany (llevat d'algunes excepcions).

ADVERTÈNCIA

Ja ho he dit a la portada, però ho repeteixo perquè és important: tot i estar basada en personatges i fets reals, aquesta obra és una ficció.

A la pantalla hi ha projectada la primera DIAPOSITIVA: una foto frontal de Pep, i el text (amb la pregunta en alemany):

PEP TALK
Com convertir l'empresa en un heroi?

Pep a la GESPA de PERFIL Té la mateixa expressió que a la foto.

1.

PEP

Jo no hauria de ser aquí.

(S'aclareix la gola.)

Em dic Pep Guardiola. Sóc català, exfutbolista i entrenador de futbol. Ho podeu mirar a la Wikipedia. Allà també hi diu que he estat un dels migcampistes més valorats del Futbol Club Barcelona. Que he jugat 47 vegades amb la selecció espanyola i he estat el capità de la selecció catalana durant la tira d'anys. Que abans de ser l'entrenador del Bayern de Munic ho vaig ser del Futbol Club Barcelona durant quatre anys. Que la primera temporada vaig aconseguir un triplet històric (Copa del Rei, Lliga i Champions League), que a la següent temporada vaig ampliar-lo amb la Supercopa d'Espanya, la Supercopa d'Europa i el Campionat del Món de Clubs.

Que en quatre temporades he guanyat 14 títols. Que he estat guardonat amb la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, per "l'èxit aconseguit com a entrenador i per transmetre valors com l'esportivitat, el treball en equip, l'esforç i la superació personal".

Això és el que diu la Wikipedia. El que no diu és que sóc un expert en donar conferències per a gent de negocis.

(Assenyala la diapositiva. S'adona que el text està en alemany. El tradueix:)

"Com convertir l'empresa en un heroi?"

La Wikipedia no diu que sóc un conferenciant perquè no ho sóc. Només sóc un entrenador de futbol.

Jo no hauria de ser aquí.

Però m'ho han demanat i no m'hi he pogut negar.

Només he posat una condició: que no surti d'aquí. Que res del que digui aquí surti d'aquí. El que passa a Las Vegas es queda a Las Vegas. Ja m'enteneu,

oi?

A la sala hi ha instal·lats inhibidors de freqüència de mòbils i de tot tipus d'aparells electrònics. Ho sento, però és l'única forma d'assegurar-me que no tuitegeu el que vaig dient. Tampoc em podreu gravar. Això no és una roda de premsa, ho sento, i no vull que pengeu la xerrada al YouTube. Ho sento.

En realitat, aquesta conferència l'havia de fer a Alemanya. Al Konzerthaus de Dortmund ja havien venut totes les entrades, però es va haver d'anul·lar. El club on treballa em va empènyer a cancel·lar-la. Hi ha una clàusula al meu contracte amb el Bayern de Munic que m'impedeix impartir conferències durant la temporada 2013-2014. No puc dir que no l'hagués llegit, però quan vaig signar el contracte no era un expert en la llengua de Goethe.

Ara tampoc no ho sóc, d'expert, però almenys ja em sento capacitat de reconèixer un contracte fàustic com el que em van fer signar.

Com diu el Johann, Johann Wolfgang von Goethe, "*Allwissend bin ich nicht; doch viel ist mir bewusst.*" "No ho sé tot, però sé moltes coses."

Rectifico: el contracte no m'impedeix impartir conferències. Tan sols m'obliga a compensar el club amb una quantitat de molts zeros per cada xerrada que doni. El que vindria a ser una multa.

Què hi farem.

En qualsevol cas, ara sóc a (*Manresa/Igualada/Barcelona...*) i dubto molt que els espies de Karl-Heinz Rummenigge i Uli Hoeness m'hagin seguit fins aquí.

Però tota precaució és poca, i és per això que hi he fet instal·lar els inhibidors. Espero que ho compregueu.

Gràcies.

Comencem?

2.

Em dic Josep Guardiola, però tothom em diu Pep. Vaig néixer a un poble petit, Santpedor, a un país petit, Catalunya. He estat jugador i entrenador del Futbol Club Barcelona, el Barça, l'equip més gran d'aquest país petit.

(DIAPOSITIVA: Camp Nou.)

El Barça és molt important per a Catalunya, és més que un club, i Catalunya és molt important per al Barça.

I per a mi, que sóc català, haver estat part del Barça és un honor molt gran. És

un honor tan gran com... que et donin la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya.

Trobo que es van passar una mica, jo allà, amb totes les autoritats.

Vaig dir una cosa. Vaig llegir un discurs. No el repetiré tot perquè és una mica llarg. Però sí que us en llegiré una part. El final:

(DIAPOSITIVA: "Si ens aixequem ben d'hora...", en alemany)

"... si ens aixequem ben d'hora, però ben d'hora, ben d'hora, i..."

Perdoneu. Potser tot això ja us sona. Però ja us he dit que aquesta conferència la tenia pensada per un auditori alemany. I a Alemanya no estan tan familiaritzats amb el meu discurs. Ni amb el meu discurs ni amb moltes de les coses que explicaré.

Com deia: "... si ens aixequem ben d'hora, però ben d'hora, ben d'hora, i no hi ha retrets i no hi ha excuses i ens posem a pençar, som un país imparable. Creieu-me que som imparables."

Pençar, aquesta és la clau. Pençar, pençar i pençar. I sabeu què? Em van aplaudir. A ningú no li agrada aixecar-se d'hora, ni pençar, però em van aplaudir. Em van aplaudir i es van emocionar. I sabeu per què? Perquè Catalunya és un país de pencaires. Els catalans som pencaires de mena.

També diuen que som *pesseteros*. Però no és així. El que passa és que som pencaires, i sabem quant costen de guanyar els calés.

La nostra cultura és la cultura de l'esforç.

Per exemple, tenim els castells.

(DIAPOSITIVA: un castell carregat.)

Die Burgen.

Què veieu aquí?

Persones esforçant-se. Persones treballant. I per què treballen?

Per construir. Per construir un castell. I com ho fan?

Ho fan des de la base. Les torres més altes comencen a peu de terra. A la base.

I ho fan en equip. Persones de diferents edats uneixen esforços per treballar en una mateixa direcció.

(DIAPOSITIVA: sobre el castell apareixen quatre punts. En alemany.)

Cultura de l'esforç.

Voluntat de construir.

La base és bàsica.

Treball en equip.

I això és tot el que us puc ensenyar. Gràcies per haver vingut.

(AIGUA.)

(DIAPOSITIVA: So d'aplaudiments.)

Feia broma.

En realitat, tinc més coses a dir. Però aquests quatre punts són molt importants. Són la pedra filosofal de la meva filosofia.

(DIAPOSITIVA: jugadors del Barça.)

De la meva manera de fer les coses.

3.

El meu mètode de treball es pot resumir en...

*(Es repeteix la DIAPOSITIVA anterior, amb el castell i els quatre punts.
Silenci.)*

... els mateixos quatre punts.

Cultura de l'esforç. Ho vaig dir des del primer dia. Vaig dir que no podia prometre títols, perquè seria absurd, però que sí podia prometre esforç. Que els jugadors s'esforçarien al màxim. Que pencaïem com bons catalans. També els cracs estrangers.

Voluntat de construir. Les victòries es construeixen xutant a porteria. Els gols són els totxos que aixequen un equip. Per tant, jo aposto pel joc ofensiu. Per tenir la pilota, per passar-la. Això ho vaig aprendre del Johann. Del Johann Cruyff. Ell deia: "Quan tu tens la pilota, el rival no la té."

La base és bàsica. I per base em refereixo al futbol base. Xavi, Iniesta i Messi. Tots ells es van formar a La Masia. Tots tres es van disputar la Pilota d'Or. I un la va guanyar aquell any. De fet, la va guanyar quatre cops.

Són uns cracs.

Alguns dels jugadors més grans del món es van fer grans al Barça. Van entrar de petits, es van formar i van créixer al club.

(DIAPOSITIVA: el castell d'abans, però ara la foto és cap per avall.)

Com un castell invertit: els nens són a la base, en comptes del cim. Però sense aquesta base, una base sòlida, el castell no seria possible. Els fonaments són fonamentals. I, creieu-me, sé de què parlo: el meu pare va ser paleta.

(DIAPOSITIVA: tornen a haver-hi els quatre punts.)

Treball en equip.

Aquest punt no cal que l'expliqui, oi?

(Torna a passar la DIAPOSITIVA dels jugadors del Barça. Ara s'hi sobreimprimeixen els títols.)

I aquests són els resultats: **14 títols**, incloent-hi **dues Champions**. Bla, bla, bla.

I això és tot. Gràcies per haver vingut.

(DIAPOSITIVA: So d'aplaudiments.)

(AIGUA.)

(Comença a recollir els papers. S'atura. Mira al públic, sense perdre el posat seriós.)

Feia broma.

En realitat això no és tot. Això només són dades, resultats. La meva feina, és clar: em pagaven, i em paguen, per guanyar títols. O per fer tot el possible per guanyar-los. Però el futbol, i no només el futbol, és molt més que això. També és espectacle. I empatia.

(DIAPOSITIVA: definició d'Empathie, en alemany.)

“L'habilitat d'entendre i compartir els sentiments d'una altra persona”
Empatia. Així de simple i així de complicat.

Es tracta de crear un vincle emocional amb el públic. I quan parlo de públic no m'estic referint només als seguidors del club, no. També s'ha de crear un vincle amb els que no en són, de seguidors.

Ens hem d'obrir a altres segments. D'una banda, a la gent que fins ara no s'havia interessat pel futbol. Això és difícil. D'altra banda, també ens hem d'obrir als amants del futbol que són seguidors d'altres equips. Això és difícilíssim. És molt difícil, per no dir impossible, que deixin de ser fidels als seus colors.

Hi ha una pel·lícula argentina, *El secreto de sus ojos*, on diuen una frase molt maca i molt certa:

(DIAPOSITIVA: cita d'El secreto de sus ojos, de Juan José Campanella. "El tipo puede cambiar de todo: de cara, de casa, de familia, de novia, de religión, de dios... Pero hay una cosa que no puede cambiar: no puede cambiar de pasión.")

"Un home pot canviar de tot, de cara, de casa, de família, de nòvia, de religió, de déu... Però hi ha una cosa que no pot canviar: no pot canviar de passió."

(Mira al públic.)

No es pot canviar de passió.

La fidelitat, als esports, és molt més present que a les empreses. Perquè, veiam, digueu-me una empresa que aixequi tantes passions com un equip de futbol. Va, digueu-me...

(Cedeix la paraula al públic. Potser algú diu Apple, però encara que no ho facin:)

He sentit Apple?

Exacte: Apple és un bon exemple. Apple és una de les poquíssimes marques que ha aconseguit tenir *hooligans*.

Bé, no volia dir *hooligans*. Els *hooligans* són dolents i no ens agraden.

A més, em costa molt d'imaginar un grup de fanàtics d'Apple fotent-li una pallissa a un grup d'incondicionals de Microsoft.

De fet, també em costa molt d'imaginar un grup d'incondicionals de Microsoft.

A què venia tot això?

Ah, sí. Volia dir que les empreses haurien d'aspirar a ser com els clubs de futbol. De fet, els clubs de futbol són empreses, però sovint ens n'oblidem. Per això, una empresa capaç de fer-nos oblidar que és una empresa, una màquina de fer diners, és una empresa que va pel bon camí. Com Apple.

(AIGUA.)

(TREU DIAPOSITIVA.)

4.

Us explicaré una història. Va passar fa tres segles. Hi va haver una guerra, i durant més d'un any Barcelona va patir un setge. Catorze mesos va durar aquest setge. Catorze mesos. Us ho imagineu? Catorze mesos sense poder sortir de Barcelona.

I llavors ni tan sols es podia anar a visitar la Sagrada Família, ni el Camp Nou, ni el Tibidabo, perquè encara no existien.

Bé, el Tibidabo sí que existia, però encara no hi havia cap tramvia blau per pujar-hi.

Fins que va arribar l'11 de setembre de 1714 i el setge es va trencar. L'11 de setembre (una data tràgica a tot arreu) va caure l'última defensa i Barcelona es va rendir als invasors.

Vam perdre.

Doncs bé, ara l'Onze de Setembre és la Diada Nacional de Catalunya. Un dia de festa. Sí, de festa. I per celebrar què?

(AIGUA.)

Una derrota.

Sí, senyors: els catalans celebrem..., bé, commemorem, les derrotes.

Oi que som rars?

O potser no ho som tant. Vull dir: ens agraden les bones històries, oi? No només als catalans, a tothom. A tothom li agrada escoltar una bona història. O llegir un bon llibre, o veure una bona pel·lícula. Que en el fons són això: històries. I quines són les millors històries?

N'hi ha de tot tipus, però sovint les millors històries són les que no acaben amb una victòria.

La millor pel·lícula de Rocky és la que acaba perdent el combat.

O sigui, que no és tan estranya aquesta atracció per les derrotes.

Ara bé, compte amb això: commemorem les derrotes quan ja ha passat el període de dol. En el moment de produir-se, i durant el temps que dura el dol, no les assumim bé. Les rebutgem. Les neguem.

Al futbol s'ha de guanyar, sí o sí. És un joc, sí, però, com diuen a *Game of thrones*, a *Juego de tronos*...: “*You win or you die*”. O guanyes o ets mort.

A mi em paguen per guanyar. Ja ho he dit abans i ho torno a dir, perquè és important: em paguen per guanyar.

Però guanyar no ho és tot. Guanyar va bé per pagar les factures. Per pagar el pis, el cotxe...

... la casa de la platja, la casa de la muntanya, l'altre pis, l'altre cotxe, l'altra casa de la platja, les escoles, les vacances, el iot (que no faig servir mai), l'apartament de Manhattan, el de Munic... Però no ho és tot.

Guanyar no ho és tot.

També s'ha de construir una gran història. Un relat que emocionï... encara que acabi bé. Una victòria que es commemorï en el futur com es commemoren en el present les derrotes del passat.

Repeteixo: es tracta de crear una gran història, un gran relat.

(*AGAFA L'AMPOLLA.*)

Sabeu qui és Jacques Séguéla? Jaques Séguéla és un home amb nom de futbolista francès, però això és perquè és francès.

En realitat és un publicitari. Fa anys va escriure un llibre que es diu *No li diguis a la meva mare que treballo en publicitat, ella pensa que sóc pianista a un bordell*. Està molt bé. El títol, vull dir.

Aquest home, Séguéla, diu que una marca, igual que una persona, pot convertir-se en una estrella. Com una estrella de cine. Diu: la teva marca pot ser una estrella.

Però jo no vull estrelles. El que jo vull són herois.

Jo he vingut a parlar-vos de “com convertir l'empresa en un heroi”. No en una estrella.

Però quina és la diferència entre estrella i heroi?

Una estrella és un milionari que s'emborratxa, es droga, va de putes o diu bajanades al Twitter.

(*DIAPPOSITIVA: Lukas Podolski: “El futbol és com els escacs però sense daus”*)

Com un futbolista professional.

(TREU DIAPOSITIVA.)

Un *heroi*, en canvi, és una persona valenta, responsable, compromesa, capaç de sacrificar-se pel bé comú. Algú amb un talent extraordinari, un semidéu que fa proeses inimaginables. Un heroi és un exemple d'humanitat i, gairebé, de divinitat.

(AIGUA.)

(DIAPOSITIVA: foto de Pep. Pep es gira per mirar-la.)

Aquest sóc jo.

(Pep de petit, a l'època de la Masia.)

Aquest també sóc jo.

(Torna a mirar al públic.)

I aquesta és la meva història. Molt resumida, perquè no he vingut a parlar de mi.

(DIAPOSITIVA: Santpedor.)

Vaig néixer l'any 1971.

De ben petit m'ha agradat el futbol. De fet, el futbol és una cosa que t'ha d'agradar de petit. Si et comença a agradar amb... què se jo, amb 17 anys, ho tens molt cru per convertir-te en jugador professional. Amb 17 anys encara podràs forjar-te una gran carrera como a neurocirurgià, per exemple, però mai arribaràs a ser un migcampista. Podràs ser un migcampista amateur, això sí. O un neurocirurgià professional. Un neurocirurgià amateur ja no. No n'hi ha, de neurocirurgians amateurs.

Vaig començar a jugar al col·legi, com tots els nens. I del col·legi vaig passar al meu primer equip: el Club Gimnàstic de Manresa.

(DIAPOSITIVA: Pep amb samarreta del Club Gimnàstic.)

Fins que, amb tretze anys, vaig tornar al col·legi, però a un altre col·legi:

(SLIDE: LA MASIA)

La Masia. L'escola del Barça. L'escola de Xavi, Iniesta i Messi.

No m'estic comparant amb el Leo. Només dic que el Leo es va formar a la

Masia. I el Xavi, i l'Andrés. De fet, si m'hagués de comparar amb algú, em compararia amb el Xavi. I no ho faré.

(DIAPOSITIVA: Cruyff i Guardiola, a l'època del Dream Team.)

Johann Cruyff va ser l'entrenador que em va fer debutar al primer equip del Barça. Un gran equip, aquell. Ens van dir el Dream Team. Van ser uns anys memorables. Inoblidables. I no només per a mi. També per a l'afició. Va haver-hi un abans i un després d'aquell Barça. Només us diré que l'any 1992 vam guanyar la primera Copa d'Europa. I jo, a més a més, vaig guanyar una medalla d'or a les Olimpíades. Tenia 21 anys, i molts més cabells.

Johann Cruyff va ser el meu mestre, el meu mentor. No va ser l'únic, és clar, però amb ell vaig aprendre moltes de les coses que m'han permès arribar fins aquí. Obi Wan Kenobi va tenir el seu mestre Yoda. I Johann Cruyff va ser el meu Yoda.

Després del Johann van venir altres entrenadors. Va venir **Sir Bobby Robson**, va venir **Louis Van Gaal**... Cadascun d'ells amb el seu estil particular, però un element en comú. Un element que es diu...

... **José Mourinho**.

José Mourinho. Quedeu-vos amb aquest nom.

(DIAPOSITIVA: foto de Pep a ITÀLIA, com un turista més.)

L'any 2001 vaig marxar a Itàlia.

(DEIXA L'AMPOLLA.)

Va ser difícil deixar el Barça.

Allà s'hi quedava una part molt important de la meva trajectòria, de la meva vida, del meu cor. Sí, va ser molt difícil. Però aquesta dificultat no és res en comparació amb el que vaig haver de passar a Itàlia.

I no em refereixo al canvi d'idioma. Em refereixo a uns controls antidopatge on vaig donar positiu. Positiu per nandrolona.

Allò em va sobrepassar. No dic que m'enfonsés, però vaig estar-hi a punt. M'hauria enfonsat si no hagués estat pel suport dels meus amics i de la gent que va creure en mi. Gràcies a ells no em vaig enfonsar. Gràcies a ells, i gràcies a la ràbia que tenia a dintre. Si aleshores m'haguessin fet un control antiràbia, us puc ben assegurar que hauria donat positiu. Perquè no hi ha res que em foti més ràbia que m'acusin d'una cosa que no he fet.

Allò d'Itàlia va ser molt dur. Això no és fa. Jo era innocent, i ho havia de

demostrar.

I ho vaig fer. I me'n vaig sortir. Amb perseverança, i amb l'ajuda dels meus, me'n vaig sortir. Vaig demostrar la meva innocència. Vaig recuperar l'honor.

(TREU LA DIAPOSITIVA D'ITÀLIA.)

De tot això vull destacar una cosa: la importància d'establir aliances.

Bé, dues coses: la **importància d'establir aliances**, fonamental, i la **importància de projectar una imatge positiva i correcta**. Com allò que deien de la muller del Cèsar, que no només ha de ser honesta, sinó que també ho ha de fer veure.

No només hem de ser innocents, també ho hem de demostrar. La gent no és innocent fins que no es demostra el contrari. La gent pot ser innocent, sí, però fins que no ho demostris... Perquè sabeu què? Això de la presumpció d'innocència és un mite.

¿Recordeu allò que us deia que hem de crear una història, un conte? Doncs això és el que estic fent, més o menys. Us estic explicant una història. Una història real.

La història d'un nen que vol ser un gran futbolista, i té un mestre (Cruyff), i es fa gran, i ha de fer un viatge a una terra llunyana (Itàlia), i ha de superar unes proves (tot això de la nandrolona).

Perquè l'heroi sempre ha de superar unes proves.

(AIGUA.)

5.

Ara semblarà que jo sóc l'heroi d'aquesta història. I no, no, no ho sóc. De fet, he dit que aquest era la història d'un nen que volia ser futbolista, i no. És la història d'un club, d'una institució. D'una empresa, si voleu. Jo només sóc un dels personatges, un de tants.

L'heroi, els herois d'aquesta història, són els Xavi, Iniesta, Messi...

(DIAPOSITIVA: jugadors del Barça de Guardiola.)

Jo no. Jo en sóc el mentor, el mestre. Jo sóc Obi Wan Kenobi.

L'heroi, els herois, són els jugadors.

Hi ha gent que no ho sap, això, o no ho vol saber. Per exemple, a la lliga espanyola, a l'última temporada que vaig entrenar amb el Barça... sí, la que no

vaig guanyar... aquella lliga la va guanyar el Reial Madrid, i ho van celebrar, com és lògic, és clar. ¿I sabeu què va fer l'entrenador, el llavors entrenador del Madrid, mentre celebrava amb els seus jugadors la lliga que acabaven de guanyar? Sabeu què va fer mentre els seus jugadors el mantejaven?

(*DIPOSITIVA: foto de la mantejada de Mou.*)

Es va posar a comptar, amb els dits de les mans i davant de tothom, els títols de lliga aconseguits. Però no els títols de lliga aconseguits pel seu equip, no, que va! Es va posar a comptar els títols de lliga aconseguits per ell, sí, *per ell* com a entrenador del Madrid i d'altres equips.

Aquest entrenador es diu José Mourinho. Es diu José Mourinho i li agrada molt fer coses amb els dits.

Mourinho, Mou, *The Special One*.

(*Beu aigua. En acabar, assenyala la pantalla.*)

És un individualista. Un individualista i un egocèntric. Tot gira al seu voltant. Si guanya el seu equip, és perquè *ell* és el millor. Si perd, és perquè hi ha una conspiració arbitral perquè no guanyi. Perquè *ell* no guanyi. I perquè guanyem... perquè guanyéssim nosaltres. Si el Barça guanyava la Champions League, era gràcies als àrbitres, a la UEFA i a que el Barça era ambaixador d'Unicef. Això ho va dir, de debò. Segons ell, Unicef deu ser com la Cosa Nostra, o pitjor.

I és que el món li té mania. Perquè els èxits del Barcelona han estat un atac personal contra José Mourinho.

És ell contra el món. No, rectifico: és el món contra ell. No contra el seu equip, no. Contra ell.

Li agrada parlar en primera persona del singular: "Jo, jo, jo..." Per això a la sala de premsa és el puto amo, el puto *jefe*. Ja li ho vaig dir jo, un dia. Ho vaig dir en una roda de premsa, precisament, que ell era "el puto *jefe*, el puto amo, és el que més en sap del món, jo no hi vull competir ni un instant".

I ho continuo pensant. Les rodes de premsa són la seva Champions particular.

A la sala de premsa, Mourinho juga a l'atac. I per això és el puto amo. Perquè a la sala de premsa juga com nosaltres al camp. A l'atac, a un joc ofensiu. Molt ofensiu.

Si això mateix ho hagués portat al terreny de joc, el Reial Madrid hauria estat un equip imparable. Però és clar, perquè això hagués arribat a passar primer hauria d'haver jugat com un equip. Perquè un equip sigui imparable, el primer que li cal és ser un equip.

6.

I ara tornem al tema dels herois. De l'equip.

Us deia que els herois són els jugadors.

Però abans de tot això us he dit una altra cosa. Us he dit que s'ha de crear un vincle emocional amb el públic. Us en recordeu? Un vincle amb els seguidors i amb els que no en són, de seguidors. Un vincle amb... el *target group*, i amb el que no és el *target group*.

Doncs bé, perquè aquest vincle sigui possible, primer hi ha d'haver un vincle emocional amb l'equip. Un vincle amb els jugadors, en aquest cas, o amb els empleats, en el cas d'una empresa.

I com s'aconsegueix aquest vincle amb els jugadors barra empleats?

(Interpel·la el públic.)

Motivant-los.

Als jugadors barra empleats se'ls ha de motivar. Ells són els herois.

Però amb això no n'hi ha prou. També s'ho han de creure. Com la muller del Cèsar. I s'ho han de creure, no perquè ho digui la premsa... Compte amb fer cas del que diu la premsa. Pot arribar a ser un element desestabilitzador molt perillós. S'ho han de creure, dic, no perquè ho diguin els periodistes, sinó perquè ho dic jo. Sí, jo.

I a mi m'han de creure. I em creuran. Però com? Com m'ho he de fer per convence'ls que són uns herois? Mitjançant estadístiques? Mitjançant anàlisis tècniques? Mitjançant la lògica de Descartes, l'empirisme de Hume o la crítica de la raó pura de Kant?

Res de tot això. Així només aconseguiria deixar-los el cap com l'instrument del Manolo. El del bombo. Una vegada els vaig regalar *El petit príncep*, i mitja plantilla va agafar mal de cap i l'altra mitja es va quedar encallada en el dibuix de la serp i l'elefant.

No: els arguments no serveixen.

L'única forma de convence'ls que són uns herois és tocant-los la fibra sensible. He d'arribar als meus nois per la via de les emocions.

I com es fa això? Amb una arenga? Una *pep talk*, que en diuen els anglesos?

Sí... i no. Les xerrades motivadores són importants. Però si vull arribar al fons

de l'ànima humana necessito alguna cosa més que paraules. Necessito... imatges.

(*DIPOSITIVA: PÒSTER DE GLADIATOR.*)

Us agraden les pel·lícules de gladiadors?

El dia que vam jugar la final de la Champions League a Roma, els vaig posar un vídeo on sortien imatges seves intercalades amb escenes de la pel·lícula *Gladiator*. La coneixeu, oi? És una pel·lícula de gladiadors al Coliseu. El Coliseu és a Roma. Nosaltres jugàvem a Roma. La metàfora era massa evident, potser, però va funcionar. Vam guanyar al Manchester United 2 a 0, i vam guanyar la Champions.

Els vaig convèncer que eren herois. S'ho van creure, que eren herois. I *van ser* herois.

Amb un vídeo.

(*TREU LA DIPOSITIVA DE GLADIATOR.*)

Però de vegades no cal fer un desplegament tècnic.

De vegades n'hi ha prou amb una cançó.

Hi ha una cançó que a mi m'ha funcionat. És del grup Coldplay, i es diu "Viva la vida". La música estimula, motiva molt. És una música que se't fica a dintre.

I la lletra... fa trempar. Hi ha un vers que diu: "*My missionaries in a foreign field*". Escolteu.

(*SONA "VIVA LA VIDA".*)

My missionaries in a foreign field...

Missioners en un camp estranger. Bé, potser molts dels jugadors no copsaven el significat, perquè no estan gaire posats en el tema anglès, no era tan fàcil com amb el tema gladiadors, però...

És una cançó que m'agrada.

7.

El relat és important. És imprescindible. Sense relat no hi ha heroi. Perquè... ¿què seria del Gat amb Botes, el gat del conte del Gat amb Botes, si no hi hagués un conte que es digués "El conte del Gat amb Botes"? ¿Us ho imagineu, el Gat amb Botes sense conte? Oi que no?

Sense relat no hi ha heroi.

I també:

Com millor sigui el relat, millor serà l'heroi.

Un gran relat fa que l'heroi sigui gran. Messi és (era) molt més gran al relat "Barça" que al relat "Selecció argentina". Els hereus de Borges i Cortázar no han sabut escriure el relat. Tenen un gran heroi, però no li han sabut treure tot el suc.

I la veritat és que tampoc no és tan difícil escriure un relat.

Només cal un heroi: Messi. O més d'un: Xavi, Iniesta, Puyol, Abidal... Un mestre: jo mateix. Unes proves: acusacions de dopatge, una lesió, una malaltia, el que sigui. Es fica tot a la coctelera i...

I res. Encara falta un ingredient bàsic. Una figura fonamental. Sabeu quina és?

El dolent. El malvat.

Un gran relat és aquell que fa gran l'heroi, però un relat només és gran si té un gran malvat. Un Darth Vader.

És la rivalitat la que fa créixer el relat. I de rivalitats n'hi ha a tot arreu. Als esports, per descomptat. Barça-Madrid, Liverpool-Manchester United... Però també a la música: Beatles-Stones, Blur-Oasis, Mozart-Salieri... A tot arreu.

Sabadell i Terrassa, Sitges i Vilanova... Colla Vella dels Xiquets de Valls i Colla Joves Xiquets de Valls.

Convergència i Unió.

La rivalitat, la competència, és sana. Sense rivalitat no hi ha esforç. La rivalitat és bona.

El dolent és bo.

Sí, el dolent, el malvat, és bo. Perquè és bo per a la història. I tot el que sigui bo per a la història s'ha de mantenir.

I a l'inrevés: si un personatge no és bo per a la història s'ha d'eliminar.

Jo m'he trobat amb personatges que no eren bons per al meu relat "Barça". Ronaldinho, Déco, Ibrahimović... Bona gent, sí, però no per al relat. I els vaig fer fora.

Zlatan era un personatge ambiciós que volia ser el protagonista. Volia ser

l'heroi. I això no pot ser. Aquesta és una història coral. No hi ha un únic heroi, sinó diferents personatges, cadascú amb el seu propi rol.

Però Zlatan no ho entenia. Ell volia ser Han Solo i Luke Skywalker alhora. I això no podia ser, no senyor, perquè no es pot ser dos personatges a la vegada. Ni dos ni un, en el seu cas, perquè Zlatan no era ni Luke ni Han. Era Jar Jar Binks.

Així que...

Sayonara, baby. Encara que després t'amenaci amb trencar-te les cames.

És dur, però s'ha de fer. Som un equip, i hem d'anar tots a una. No hi ha lloc per individualismes. Per a individualitats sí, per a individualismes no.

I si no hi estàs d'acord, porta!

*Qui no tingui ànim per aquesta batalla
que se'n vagi.*

William Shakespeare, *Enric V*, acte quart, escena tercera. Traducció de Salvador Oliva.

Però això són personatges secundaris, contingents. En canvi, el malvat és necessari.

Què seria del Correcaminos sense el Coyote? Seguiria sent el més ràpid. Seguiria sent el que guanya totes les curses. Però quina gràcia pot tenir això si no hi ha cap rival a la seva alçada? ¿Quin sentiment té aixecar-te cada matí ben d'hora, ben d'hora, i fer la travessa del desert a dos-cents per hora si no hi ha cap fill de puta aguantant-te des de dalt d'un penya-segat amb la sana intenció de fer-te volar pels aires amb mil quilos de dinamita marca Acme? Quin sentiment té?

(Pep somriu.)

8.

Jo també tinc el meu Coyote particular.

Un Coyote magnífic, fantàstic, insuperable.

Es diu com jo.

José.

Ja us n'he parlat, veritat?

Però em sembla que encara no us havia mostrat aquesta imatge.

(DIAPOSITIVA: Mourinho amb el dit a l'ull de Tito Vilanova.)

Va ser captada durant un partit entre el Barça i el Madrid.

És el de l'esquerra. El de la dreta és Tito Vilanova, el meu assistent. I el meu hereu. Si us hi fixeu bé, podreu apreciar com Mourinho sembla que estigui posant una lentilla a l'ull del Tito.

Però no, el que està fent és ficar-li el dit a l'ull del Tito. Per què ho fa, us preguntareu?

Perquè és dolent.

Perquè és malvat.

(DIAPOSITIVA: MOU + DARTH VADER.)

Feu la prova. Que cadascú miri de ficar-li el dit a l'ull a la persona que té asseguda al costat. Si algú ho aconsegueix, voldrà dir que és una persona malvada.

Mourinho, com Darth Vader, no sempre ha estat un malvat.

Abans, fa molt de temps, era una bona persona. De debò: José Mourinho havia estat un home bo. Us ho juro. Vam treballar plegats durant quatre anys, quan jo era jugador del Barça, i era un bon paio.

I molt humil: va passar de ser tot un segon entrenador de Sir Bobby Robson a "encarregat d'informes dels equips rivals" de Louis Van Gaal.

Es nota que li agradava el Barça, que sentia un "vinclle emocional" pel club. Si no, hauria marxat. Perquè aguantar Van Gaal, amb el caràcter que tenia... Però Mourinho s'estimava el Barça.

Ja ho va dir una vegada, quan estàvem celebrant una copa, davant de tota l'afició: "Hoy, mañana y siempre, con el Barça en el corazón." Ho podeu trobar al YouTube.

Definitivament, el Mourinho amb qui vaig coincidir al Barça era una bona persona. Què el va fer canviar? No ho sé. No en tinc ni idea.

Mireu, recordo una anècdota. Us l'explico perquè veieu com n'era, de bona persona.

L'any 98 jo era jugador del Barcelona i ens entrenava Louis Van Gaal. Mourinho feia, ja ho he dit, els informes dels equips rivals. Una feina molt digna, eh. De

fet, a mi m'encanta estudiar els equips rivals. És el que més m'agrada, i no ve d'ara. Ja en aquella època m'agradava, estudiar els rivals, i el propi equip.

Ja començava a veure'm a mi mateix com a futur entrenador. Tenia moltes inquietuds en aquest sentit, i sovint m'havia de mossegar la llengua davant d'algunes decisions de l'entrenador que no em semblaven encertades... que no eren encertades. I no és que el Van Gaal fos un mal entrenador, res d'això. De fet, és un dels millors entrenadors amb els que he tingut la sort de treballar. Però hi havia coses que... que no. I un dia no vaig poder més.

La setmana anterior havíem jugat un partit contra la Reial Societat de Sant Sebastià (sembla tret d'un llibre de Dan Brown: Reial Societat de Sant Sebastià) i, tot i que havíem guanyat, hi havia certs aspectes de l'alineació que no m'havien acabat de convèncer. Hi havia un error de plantejament. Un error de base.

I vaig parlar amb Mourinho. Li vaig dir: "Tens un moment?" I sí, tenia un moment, perquè era bona persona. I perquè potser no tenia gaire feina. Bé, el cas és que li vaig dir: "Jose, jo vull ser entrenador. Tinc aquesta inquietud, i he pensat que potser em podries ajudar." En sentir això, al Jose se li va il·luminar la cara. "És clar que et puc ajudar", em va dir. Era tan bona persona...

"Gràcies, Jose", li vaig dir. I tot seguit: "Veuràs, et volia demanar un favor. M'he estat repassant el partit de l'altre dia a Sant Sebastià, he elaborat un informe i necessito que m'ho tradueixis a l'anglès. No t'espantis, només són dotze pàgines. A doble espai."

Mourinho em va mirar amb cara de no entendre res. I és veritat, no entenia res, perquè em va preguntar: "¿Por qué?"

"Perquè necessito que li ho passis al míster", li vaig dir. "He vist que cal reforçar les bandes i..." El Jose em va interrompre. "No ho faré." Això va dir: "No ho faré."

Li vaig dir que si ho rebutjava per diners no s'havia d'amoïnar. Els diners no serien cap problema. Jo estava disposat a pagar-li el que em demanés.

Però ell no en va voler saber res. I va dir: "Tinc feina."

Sí, feina. Feina com a traductor. "Jose, només t'estic passant una mica de feina extra, un *freelance*. Et puc pagar com si fossin hores extres, si ho vols."

Mourinho s'ho va pensar... Semblava que s'ho estigués pensant. Al final em va dir: "Dóna'm això." I li vaig donar els papers. I les gràcies.

I sabeu què va fer, llavors? Els va estripar. José Mourinho va estripar els papers, i va dir: "Em vols prendre la feina?" Em va preguntar si li volia prendre la feina.

“És clar que no!”, li vaig contestar. El que jo volia era donar-li feina, no prendre-l’hi. Per què l’hi havia de prendre, si jo no volia ser traductor? Li vaig dir: “Jo no vull ser traductor. El que vull és ser entrenador.”

Però el Jose insistia: “Em vols prendre la feina.”

Així que li vaig dir: “Jose, tu no ets entrenador. T’ho dic amb tot el carinyo del món. Potser tens estudis i tal, no et dic que no, però tu no ets entrenador. Et falta experiència al camp, experiència com a jugador i, entre nosaltres, mai no arribaràs enlloc. Vull dir: estàs al Barça, un dels millors equips de futbol del món... què més vols? O és que potser vols aspirar a alguna cosa més? Potser vols ser entrenador de... què sé jo, del Porto, del Chelsea, de l’Inter de Milà, del Reial Madrid?”

”Sí, és clar, i segur que vols guanyar quatre lligues i dues Champions Leagues. I què més? Què més vols, tu? Ser el *number one*? Que et penses que ets tan especial?”

”Mira, Jose, t’ho dic com amic: jo de tu em quedaria com fins ara. Aquí, al Barça. Avui, demà i sempre. Fent informes. O traduint-los, tant se val. Perquè això se’t dóna bé. Traduint les paraules dels altres, les paraules de la gent que en sap, ets el puto amo.

”Com a entrenador no seràs mai ningú, però com a traductor... podries guanyar la teva Champions particular. Què més vols?”

Això li vaig dir. I li ho vaig dir com amic, perquè no volia que es formés falses esperances. Potser em vaig equivocar, no ho sé. Bé, sí que ho sé: el temps va acabar demostrant que estava equivocat, i que el Mourinho sí que podia ser entrenador, i guanyar títols... Però en aquell moment li vaig dir el que pensava. El que pensava de veritat.

I bé, potser no em vaig equivocar. Li vaig dir això precisament per provocar-lo, per donar-li l’empenta que necessitava. Sabia que el Jose es rebel·laria contra el meu dictamen. Vaig fer servir psicologia inversa.

(Silenci reflexiu.)

Resumint: el Mourinho era una bona persona.

9.

Però ara el Mourinho és Darth Vader.

És Mouriarty.

No more Mr. Nice Guy.

Com va a arribar a convertir-se en la persona que és ara? Com va arribar a tenir aquesta animadversió cap al Barça i cap a... mi? No ho sabem. Potser no ho sabrem mai.

L'únic que sé és que ell és la peça que faltava. La peça que faltava per completar el relat.

Per fi tenim un relat com Déu mana: amb **herois, mestres, proves...**

I un **malvat**. El malvat és Mourinho.

Però no és l'únic. Un malvat mai no actua sol. O sí, en el cas del Coyote. Però un malvat-malvat té sequaços.

Per exemple, un jugador del Madrid que es diu com jo.

Pepe.

És una bèstia que no juga a futbol. Juga a fer mal, a lesionar. I el seu entrenador ho permetia, és clar.

Un malvat té sequaços, sí. I còmplices. Com el president del club, i els periodistes que els secundaven, i que no només deixaven fer a bèsties com el Pepe i malvats com el Jose, sinó que els adoraven i els animaven i els reien les gràcies i els pagaven el sou... Tot és molt fastigós.

Però a més de sequaços i còmplices, Mourinho també va tenir simpatitzants.

Em ve al cap un tio que canta. Julio Iglesias.

Julio Iglesias és un paio que canta, però abans de cantar havia estat porter del Reial Madrid, fins que va patir un accident i no va poder tornar a jugar. I ara canta. Bé, ja fa temps que canta. Doncs bé, Julio Iglesias va dir en una entrevista que li van fer: "Tengo una buena escopeta. Y hay balas para Iniesta y Messi." Això va dir.

Potser no ho va dir amb mala fe. Potser només volia "accidentar-los" perquè tinguessin l'oportunitat de triomfar al món de la música, com ell. No ho sé.

(Silenci.)

Mourinho em va fer un gran favor. Va assumir el paper de malvat, i l'hi agraeixo de tot cor.

De debò. Aprofito per donar-li les gràcies públicament.

Jose, gràcies. Gràcies per ser com ets.

(TREU LA DIAPOSITIVA.)

(CAP A LA TAULA.)

(AIGUA.)

10.

Malgrat tot això, he de dir una cosa. En el fons, molt en el fons, li tinc enveja. Ho dic de debò. A mi també m'agradaria fer de dolent, de tant en tant. A veure, no m'entengueu malament. Jo no canviaria el meu paper per res del món, però de tant en tant també m'agradaria ficar el dit a l'ull d'algú.

Per saber què se sent.

(Pep es va encenent:)

De tant en tant m'agradaria ser un egocèntric que només pensa en el seu currículum, sense importar-li la gent que trepitja ni les antipaties que desperta. M'agradaria ser un pallasso sense cap mena de sentit del ridícul ni la mínima noció de què vol dir saber perdre, algú incapaç de guanyar amb honor i perdre amb dignitat.

M'agradaria ser un paranoic que veu conspiracions a tot arreu, un desgraciat que no té una paraula amable per ningú i que el millor i l'únic que sap fer és escopir verí davant d'un micròfon.

M'agradaria ser un busca-raons de pati de col·legi que no només s'enfronta als àrbitres sobre el terreny de joc (tots ho fem), sinó que és capaç d'esperar-los a la seva plaça de pàrquing.

M'agradaria ser un delinqüent que et fica el dit a l'ull i després es disculpa davant dels aficionats del Madrid, i només davant dels aficionats del Madrid, i a l'agredit que li donin pel cul!

Per què no puc ser un tipus així? Per què? Per què? Per què? Per què no puc ser Salieri, en comptes de Mozart?

Mourinho deia que els jugadors del Barça feien teatre. Doncs sí, a mi m'agrada el teatre.

John Carlin, un periodista britànic, va escriure un article on deia que sóc Hamlet. "Guardiola és Hamlet", va escriure. I bé, no ho sé. La veritat és que jo em veig més com Enric V.

Els vells obliden; però per més que ell ho hagi oblidat tot, sempre es recordarà del que va fer aquell dia amb més esclat del compte. I aleshores els nostres noms als seus llavis seran familiars com els noms casolans: Messi, el Rei, Puyol i Iniesta, Xavi i Pedro, Abidal i Víctor Valdés, tots serem recordats entre copes escumejants...

Ser Hamlet o Enric V: aquesta és la qüestió.

(Silenci.)

El Mourinho és molt gran. Si no existís, s'hauria d'inventar.

11.

Us vull confessar un secret

(Silenci.)

Jo vaig inventar José Mourinho.

José Mourinho no era ningú. Era un elaborador d'informes dels equips rivals. Era un traductor. Però jo el vaig veure i, per un moment, vaig veure el futur. No, el futur no. Vaig veure *un* futur. Un futur possible.

Vaig veure una història que no estava escrita. Una història en la que jo em convertia en entrenador, guanyava un munt de títols i una o dues Copes d'Europa. Durant unes mil·lèsimes de segon vaig veure'm al capdavant d'un nou Dream Team, un equip de llegenda ple d'herois i proves i proeses i...

Jo vaig inventar José Mourinho.

Vaig crear un monstre.

Vaig crear un monstre, i m'agradaria que se'm reconegués.

Per què va haver-se d'endur ell tot el mèrit? Per què? Per què? Això em fot molta ràbia. Em fot molta, moltíssima ràbia que li fotés el dit a l'ull al meu company... i ell s'hagi endut tot el mèrit. ¿Que potser s'hauria convertit en *The Special One*, si jo no li hagués estat xiuxiuejant "traductor" tots els dies, totes les setmanes, tots els mesos, des d'aquell dia que li vaig dir que ell mai no arribaria a ser entrenador i fins que els nostres camins professionals es van separar?

Per un cop, m'agradaria que vingués algú i em digués: "Felicitats, Pep. Vas

crear un monstre.”

Però això no pot ser. José Mourinho és el dolent, i ha de carregar amb tot el bo i el dolent que això comporta.

I jo no puc... no puc reivindicar-ne la “paternitat”. Això atemptaria contra la història. Contra la història que he creat.

I això és una tragèdia. Una tragèdia. Com un crim perfecte.

Un home assassina un altre home. Fa desaparèixer l'arma. Esborra les empremtes de l'escena del crim. Elimina totes les proves que l'incriminen. Es crea una coartada, la coartada perfecta.

Un crim tan perfecte que ningú, mai, no el podrà inculpar. L'única cosa que ha de fer..., l'única cosa que ha de fer perquè el crim continuï sent perfecte és no explicar a ningú que l'ha comès. Si diu que ha comès el crim perfecte, deixarà de ser perfecte.

Però quin sentit té fer una cosa perfecta si ningú no se n'assabenta?

Els malvats, els malvats de veritat, no tenen aparença de malvats. Els malvats de veritat són persones educades que saluden els seus veïns.

Els malvats, els millors malvats, no semblen malvats. Però un heroi ha de semblar un heroi. Un heroi ha de fer creure tothom que és un heroi. És l'únic requisit.

Nosaltres podem ser herois.

(Comença a sonar la cançó “Heroes” de David Bowie.)

Encara que no ho siguem. Encara que siguem uns interessats, uns roïns, uns cabrons, uns malvats.

La nostra empresa pot ser un heroi. *Nosaltres* podem ser uns herois.

(Silenci. DIAPOSITIVA amb la conclusió.)

L'important és que ens ho creguem. I que s'ho creguin els altres.

Però aquesta és la part fàcil. Perquè la gent d'entrada vol escoltar un bon relat. La gent està predisposada a escoltar un bon relat. Nosaltres només els hem de dir allò que volen sentir.

Com va dir el poeta, “*alles getan wird, und alles ist möglich*”. [?]

“Tot està per fer i tot és possible.”

“Tot és possible.”

(Pep calla. Es queda escoltant David Bowie. Fosc.)